

1

Elide Lochanová cítila, jak jí s každým zalykavým nadechnutím dech žhne v hrdle, když kulhala vzhůru po strmém kopci porostlém lesem.

Uvolněné šedé kameny pod zvlhlým listím pokrývajícím půdu Dubového hvozdu byly na svahu zrádné a vysoké duby se nad ní vypínaly příliš vysoko na to, aby se zachytila jejich větví, kdyby se zřítela dolů. Elide však překonala obavy z pádu, aby mohla postupovat rychleji, a když se vydrala přes výběžek skalnatého vrcholu, v noze jí bolestivě bodalo. Svezla se na kolena.

Kam jen dohlédla, táhly se lesnaté kopce a stromy připomínaly mříže nekonečné klece.

Týdny. Uplynuly už týdny od toho, co Manon Černozobá s Třináctkou opustily les a velitelka letky jí nařídila, ať se vydá na sever. Aby našla svou královnu, která dospěla a získala moc – a také aby našla Celaenu Sardothien, ať už to byl kdokoli. Právě jí Elide splatí dluh, který měla vůči Kaltain Rompierové, jež jí zachránila život.

Ještě týdny poté ji ve snech pronásledovaly ty poslední chvíle v Morathu: Jak se ji strážci snažili odvléct, aby jí do těla vložili potomka valgů, jak je velitelka letky pobila do jednoho a jak se Kaltain Rompierová uchýlila ke svému poslednímu gestu, když si vyřízla podivný tmavý kámen zašitý v paži a přikázala Elide, aby ho odnesla Celaeně Sardothien.

Okamžik nato Kaltain proměnila Morath v kouřící ruinu.

Elide položila špinavou, roztřesenou ruku na tvrdý obrys kamene ukrytý v náprsní kapse koženého obleku, který měla dosud na sobě. Měla skoro dojem, že se jí od pokožky odráží ti-
chý tep jako odpověď na splašený tlukot jejího srdce.

Elide se zachvěla v matném slunečním světle pronikajícím klenbou listoví. Na svět ztěžka dolehlo letní horko, které bylo natolik ubíjející, že se voda stala vzácným zbožím.

Bylo tomu tak od počátku, ovšem teď se kolem vody točily celé dny, celý její *život*.

Dubový hvozď naštěstí oplýval potoky potom, co z horských vrcholků odtály zbytky sněhu, ovšem Elide se na vlastní kůži přesvědčila, že ne každou vodu je vhodné pít.

Tři dny zvracela a potácela se v horečkách a div nevy pustila duši poté, co se napila vody z nehybné tůně. Tři dny se trásla tak hrozně, že se bála, že jí snad popraskají kosti. Tři dny tiše plakala plná naprostého zoufalství z toho, že zemře sama v tomto nekonečném lese a nikdo se to nikdy nedozví.

Při tom všem kámen v její náprsní kapse předl a pulzoval. V horečnatých snech měla dojem, že jí šeptá a zpívá jí uko-
lébavky v řečech, které lidský jazyk snad ani nemohl vyslovit.

Od té doby kámen nezaslechla, ale stále jí to vrtalo hlavou. Říkala si, zda by většina lidí na jejím místě nezahynula.

V duchu se ptala, jestli na sever nese dar nebo prokletí. A jestli Celaena Sardothien bude vědět, co si s ním počít.

Ten, kdo má klíč, může otevřít jakékoli dveře, vysvětlila jí Kaltain. Elide si černý kámen hrající duhovými barvami často prohlížela, kdykoli se zastavila, aby si odpočinula. Jako klíč rozhodně nevypadal. Byl hrubě otesaný, jako by byl odseknutý z většího kusu kamene. Možná Kaltainina slova byla hádankou určenou tomu, komu má kámen připadnout.

Elide si sundala až příliš lehký vak z ramene a otevřela látkovou klopou. Před týdnem jí došlo jídlo, takže musela sbírat lesní plody. Žádné z nich neznala, ale vzdáleně si vybavovala, jak jí chuva Finnula před lety varovala, že si jimi má nejdřív potřít záěstí, aby viděla, jestli na ně její kůže nějak zareaguje.

Až nepříjemně často tomu tak bylo.

Sem tam však narazila na keř porostlý jedlými bobulkami, u kterého se pořádně nacpala, než si naplnila vak. Když teď zavolala uvnitř vaku, jehož tkanina byla posetá růžovými a modrými skvrnami, vytáhla poslední hrst bobulí zabalenou v náhradní košili. Látka byla rudě a fialově potřísněná.

Jedna hrst, která jí musela vydržet, dokud nenajde další jídlo.

Umírala hladu, avšak snědla jen polovinu plodů. Třeba najde další, až se zastaví na noc.

Lovit neuměla, a když si představila, že by chytila jinou ži-
vou bytost, zlomila jí vaz nebo ji kamenem udeřila do hlavy...
Tak zoufalá ještě nebyla.

Možná nakonec nebyla Černozobá, navzdory matčině utajovanému původu.

Elide si z prstů slízla šťávu i se špínou a se zasyknutím se postavila na ztuhlé, bolavé nohy. Bez jídla dlouho nevydrží, neodvážila se ale vypravit do vsi s penězi, které jí dala Manon, ani k ohňům lovců, jež zahlédla během posledních pár týdnů.

Ne, o laskavosti a milosrdenství mužů věděla svoje. Nikdy nezapomene na to, jak ti strážci chlípně hleděli na její nahé tělo, ani na to, proč ji vlastní strýc chtěl prodat vévodovi Perringtonovi.

Elide zamrkala bolestí, přehodila si vak znovu přes rameno a opatrně zamířila dolů po svahu na opačné straně kopce mezi balvany a přes kořeny.

Možná se vydala špatným směrem. Jak vůbec pozná, že překročila hranici Terrasenu?

A jak se jí kdy podaří najít jeho královnu nebo její dvůr?

Elide tyto obavy potlačila. Držela se v šerých stínech a vyhýbala se kalužím slunečního světla. To jen zhoršovalo pocit žízně a úmorného horka.

Najít vodu bude možná důležitější než najít bobule. Brzy přijde tma.

Sestoupila k úpatí kopce a musela přemocť zasténání při pohledu na labyrint dřeva a kamene.

Zdalo se, že stojí ve vyschlém korytě stáječícím se mezi kopci. Prudce zahýbalo kupředu – k severu. Elide si trhaně povzdechla. Anneith buď dík. Alespoň paní moudrosti ji ještě neopustila.

Bude řečištěm putovat tak dlouho, jak to půjde, bude se držet severním směrem a pak...

Elide netušila, kterým smyslem to zachytila. Její čich, zrak ani sluch nepostřehly, že by kolem kromě hnilobného pachu hlíny, slunečního svitu, kamenů a šelestu listů vysoko na stromech bylo něco nezvyklého.

Jenže vtom... Jako když něco zachytí vlákno na obřím gobelínu. Její tělo ztuhlo.

Okamžik nato tiché zvuky a šumění lesa utichly.

Elide se rozhlédla po okolních kopcích a říčním korytě. Kořeny dubu na vrcholku nejbližšího kopce vyčnívaly z travnatého srázu a vytvářely nad vyprahlým řečištěm přístřešek ze dřeva a mechu. Výborně.

Elide se k němu ztěžka vydala. Její noha přitom protestovala a kameny jí klouzaly pod nohama, až se jí podlamovaly kotníky. Už už se dotýkala vršku kořenů, když vtom údolím zazněl dutý náraz.

Nebyl to hrom. Ne, na tento zvuk nikdy nezapomene, protože ji také pronásledoval v nočních můrách, ať už spala, nebo ne.

Dunění mocných kožnatých křídel. Wyverní.

A možná to, co se blížilo, bylo ještě víc smrtící: Železozubé čarodějnice, které na nich létaly, měly smysly stejně ostré a bystré jako jejich oří.

Elide se vrhla k přístřešku z hustého pletence kořenů. Údeřry křídel se blížily a v lese panovalo ticho jako na hřbitově. Kameny a větvičky ji škrábaly do holých rukou a koleny narážela do kamenů skrytých pod hlínou, když se tiskla ke svahu a skrz mřížoví kořenů nahlížela do korun stromů.

Další náraz křídel a okamžik po něm další. Byly tak sladěné, že by si kdekdo v lese myslel, že je to jen ozvěna, jenže Elide to bylo jasné: dvě čarodějnice.

Za tu dobu, co byla v Morathu, toho pochytila dost na to, aby věděla, že Železozubé mají přikázáno tajit své počty. Létalý v dokonale secvičených formacích, takže by člověk, který by je poslouchal, tvrdil, že slyšel pouze jednoho wyverna.

Ovšem ať už tyto dvě byly kdokoli, chovaly se ledabyle. Pokud se to o nesmrtelných, nelítostných čarodějnicích dalo říct. Mohlo jít o níže postavené členky kruhu, které se vydaly na průzkumnou výpravu.

Nebo někoho hledají, špitl jí v hlavě tichý vyděšený hlásek.

Elide se přitiskla těsněji k zemi a kořeny ji tlačily do zad, když prohlížela zelené koruny.

Tam. Přímo nad stromy prolétl rozmazaný obrys hbitého obrovského zvířete. Listí se roztrásl. Kožnatá blanitá křídla se zahnutým spárem napuštěným jedem na vrcholku se zaleskla ve slunečních paprscích.

Ven se za světla vydávali zřídka, jen velmi zřídka. Ať hledali cokoli, muselo to být důležité.

Elide se neodvažovala ani hlasitěji dýchat, dokud údery křídel zvířat mířících na sever neutichly.

Letěli k Ferianskému průsmyku, kde jak se zmínila Manon, měla ležení druhá polovina vojska.

Elide se pohnula, až když se z lesa znovu ozval bzukot a štěbetání. Byla bez hnutí příliš dlouho, až jí ztuhly svaly, a se záúpěním si protáhla nohy, potom ruce a nakonec zakroutila rameny.

Nekonečná – ta cesta byla nekonečná. Co by jen dala za to, aby byla někde v bezpečí se střeou nad hlavou a s teplým jídlem v břiše. Možná by stálo za to se po takovém místě poohlédnout, i kdyby jen na jednu noc.

Elide se znovu vydala podél řečiště vyschlého na troud, ale sotva udělala dva kroky, ten smysl, co nebyl tak docela smyslem, se opět ozval, jako by ji za rameno chytla teplá ženská ruka, která ji přiměla se zastavit.

Hustý les zvučel životem, jenomže ona to cítila. Někde tam cosi bylo.

Nebyli to čarodějnice, wyverni ani divoká zvířata. Ale někdo – někdo, kdo ji pozoroval.

Někdo ji sledoval.

Elide jakoby mimoděk tasila bojový nůž, který jí Manon dala, než opustila ten zatracený les.

Jen litovala, že ji čarodějnice nenaučila, jak jím zabíjet.

Lorcan Salvaterre před těmi prokletými bestiemi prchal už dva dny.

Vůbec se jim nedivil. Čarodějnice sršely zlostí, když potají uprostřed noci pronikl do jejich tábora v lese, odstranil tři z jejich strážkyň, aniž by si toho jejich družky nebo wyverni všimli, a čtvrtou odvedl do lesa, aby ji vyslechl.

Trvalo mu dvě hodiny, než tu Žlutohnátku zlomil. Naštěstí byli skrytí tak hluboko v útrokách jeskyně, že ven nepronikl ani její křik. Dvě hodiny a zpívala jako ptáček.

Nyní byla dvojice čarodějnických vojsk připravena zabrat světadíl: Jedno čekalo v Morathu a druhé ve Ferianském průsmyku. Žlutohnátky nevěděly nic o moci, jíž vládl vévoda Perington. Nevěděly nic o tom, po čem Lorcan šel: po zbylých dvou klíčích Sudby, sourozencích toho, který nosil na dlouhém řetězu kolem krku. Tři úlomky kamene odštípnuté z démonické brány Sudby, z nichž byl každý nadán nepředstavitelnou a úděsnou mocí. Pokud by byly všechny tři klíče Sudby sjednoceny, mohly by otevřít bránu mezi světy. Zničit ty světy nebo přivolat jejich armády. A dokázaly by mnohem horší věci.

Lorcan čarodějnici poskytl dar rychlé smrti.

Od té doby měl v patách její sestry.

Nyní příkrčený v podrostu po straně prudkého svahu přihlížel, jak zpod kořenů vyklouzla ta dívka. Schovával se tu jako první, naslouchal jejím neohrabaným krokům, které se hlučně přibližovaly, a díval se, jak klopýtá a kulhá, když vtom konečně zaslechla, co se k nim hnalo.

Byla útlé postavy, dost drobná. Až by odhadoval, že sotva

začala krváčet, kdyby se jí pod přiléhavým koženým oblekem nerýsovala plná ňadra.

Ten oděv ihned upoutal jeho pozornost. Žlutohnátky na sobě měly podobný, tak jako všechny čarodějnice. Tato dívka však byla člověk.

A když se obrátila jeho směrem, její tmavé oči zkoumaly les pohledem, jenž byl příliš starý a zkušený na to, aby patřil dítěti. Mohlo jí být přinejmenším osmnáct, klidně i víc. Tvář měla špinavou a vyhublou. Nejspíš tu byla už nějaký čas a měla potíže najít jídlo. Nůž, který svírala v dlani, se třásl natolik, že Lorcan usoudil, že dívka nejspíš netuší, co si s ním počít.

Zůstal v úkrytu a sledoval, jak se rozhlíží po kopcích, řečišti a korunách stromů.

Nějak uhodla, že je nablízku.

Pozoruhodné. Jen málokdo ho dokázal najít, když chtěl zůstat skrytý.

Všechny svaly v těle měla napjaté, když však obhlédla úžlabinu, tiše vydechla skrz stisknuté rty a pokračovala v cestě. Pryč od něj.

Při každém kroku kulhala. Asi se zranila, když spadla mezi stromy.

Dívčin dlouhý cop narážel do vaku. Její hebké vlasy byly stejně tmavé jako jeho. Ne, tmavší. Černé jako bezhvězdná noc.

Vítr změnil směr a odvál její pach k němu. Lorcan ho vdechl a dovolil svým vílím smyslům – smyslům, jež zdědil od svého zkurveného otce –, aby ho posoudily a zhodnotily, jak to dělal už pět set let.

Člověk. Rozhodně byla člověk, ovšem...

Ten pach znal.

V posledních měsících pobil nepřeberné množství bytostí, které jím čpěly.

To už se dalo nazvat štěstím. Možná to byl dar od bohů: Někdo, jehož výslech by mu mohl být k užítku. Na to však byl čas – potom, co bude mít možnost dívku pozorovat, aby odhalil její slabiny.

Lorcan se zlehka zvedl z podrostu, aniž by přitom zašelestila jediná větvička.

Dívka posedlá démonem se belhala dál vyschlým korytem. Stále držela v ruce nůž, který jí bude k ničemu, už podle toho, jak nešikovně svírala jeho rukojeť. Dobře.

A tak se Lorcan vydal na lov.